

var gaaet, med den Hensigt at øve Vold mod Underledestemende, som man havde forud for Mødet i Hillerød, at man ogsaa havde betænkt at afspygge Folk, men det har det ærede Medlem nu opløst os om. Jeg skal nu, hvad denne Sag angaar, og hvad de Herrers Berettigelse fra den Side, til hvilken det ærede Medlem hører, til der at give Møde, kun oplyse, at der til dette Møde, der holdtes ved Hillerød den 1ste Juli d. A., var indbudt paa en saa klar og tydelig Maade, at de Herrer maatte kunne læse det, at der havde de, som høre til Venstre, ikke Noget at gjøre. Bekjendtgjørelsen var overfreven: „Politisk Følkemøde“ — vi tillade os nemlig ogsaa at regne os til Folket, til Trods for at vi undertiden af Andre høre Tale om, at de forbeholde sig alene at regnes til Folket, og saa hed det dernæst: „Vi undertegnede Bølgere i Fredrikshørg Amt, der i politisk Henseende regne sig til Høire, indbyde herved politiske Venner og Meningsfæller blandt danske Mænd og Kvinder til et Møde“. Jeg synes, at de Herrer kunde sige sig selv, naar de læste Bekjendtgjørelsen, at de ikke vare indbudte og ikke havde Noget der at gjøre. Jeg har nok siden hørt forklare, at der ikke i vor Bekjendtgjørelse laa noget Forbud imod, at man mødte ogsaa fra Venstres Side til det af Høire indbudte Møde af Høiremænd, og den Samtidige, som har udtalt dette, har jeg opdaaget, staa paa samme Standpunkt som hin Borgmester i Kallundborg, som Jens Baggesen stidrer, der fandt, at der ikke i Loven var nedlagt noget Forbud imod, at man kunde henrette en Bager, naar man havde to Bager, i Stedet for en Smed, naar man kun havde een saadan. Man har altsaa søgt en Undskyldning for, at man kom til Stede, i, at der ikke var nedlagt noget Forbud derimod, jeg tror, at det var i Høstebro, at det blev udtalt. Jeg synes imidlertid, at det er en temmelig stor Fordring at stille, at man skulde nedlægge bestemt Forbud lige overfor hinanden, man skulde tro, at Forsamlingsfriheden kunde blive tilstrækkelig respekteret, naar man bestemte udtalte, hvem det var, man indbød, og hvortil man indbød. Da dette Møde blev bestemt — jeg havde en hel Del med denne Sag at gjøre, saa at jeg kan tale med om det — anede man ikke, at det paa nogen Maade skulde blive nødvendigt, enten at træffe Spærringsforanstaltninger eller at rekvirere Politiasistance eller den Slags Ting. Man gik ud fra, at vi havde saa megen Forsamlingsfrihed her i Landet, at vi uforstyrrede kunde faae Lov til at holde et politisk Møde, men det varede ikke længe, før det gik op for os, at det forholdt sig ganske

anderledes. Jeg skal først bemærke, at ved de Møder, man har kaldt de store Resolutionsmøder, fra vore Modstanderes Side, navnlig ved det første Møde ved Veire, var der nogen Tvivl i Pressen om, hvorvidt det var Andre end Venstre, der vare indbudte, idet der i deres Bekjendtgjørelse stod, at man indbød „grundlovsfindende“ Medborgere. Efter de Fortolkninger og Forklaringer, vi fra den Side have hørt, kunde vi let være i Tvivl om, hvad der forstodes derved, det blev af Nogle opfattet, som om Venstre kun ønskede at holde Møde med sine Tilhængere, og da dette blev udtalt, fandt det i den største Del af de Organer, der udkomne fra den Side paa Sjælland, Forklaring og Bekræftelse, idet det blev sagt, at „Estrupperne“ ere ikke indbudte, og at Ingen havde tænkt paa at give dem Ordet. De Betegnelser, vi faae, ere i bedste Fald det, at man kalder os for „Estrupper“ eller „Provisorister“, og vi have efterhaanden vænnet os til at lyde begge Navne og have saa ofte faaet Bekræftelse derpaa fra de Herrers Side, som lægge saa megen Smag for Dagen, at det er jaaledes, de mene det. Da man havde forstaaet Sagen jaaledes, holdt Høire sig ogsaa væsentligst borte — at nogle Enkelte kom tilstede, forandrer jo ikke Sagen i det Hele, — og da vi vilde holde Møde i Hillerød, troede vi, at vi kunde holde Møde paa samme Maade, uden Politi og Spærringsforanstaltninger, og i de Organer, der stode til vor Raadighed, blev den Forhaabning udtalt. Man gik ud fra, at ligesom det i andre Lande, hvor man har konstitutionel Forfatning, har udviklet sig jaaledes, at de store politiske Partier holde Møde hver for sig, og dette har til Følge, at Møderne holdes i Ro og Orden, skulde man ogsaa her komme til det, at hvert Parti holdt Møde for sig og drøftede Sagerne fra sit Standpunkt, jaaledes som man fandt det rigtigt. Denne Anvisning var imidlertid ikke tilstrækkelig. Der holdtes et Møde i Skanderborg med 82 Indbydere, disse 82 forenede sig om at tilstille Sjællænderne en Skrivelse ved B. Nielsen, Herning, og Jens Bertelsen, Brigsted, som Underkriver, og i denne Skrivelse sige de, at deres Beslutninger paa deres store Resolutionsmøder bør hævedes, og, fortsætte de, „det bør ikke være Provisoristerne tilladt i offentlige Følkemøder at forvanske Indtrykket heraf“, og de sluttede med at sige: „Følge Bladenes Beretning tør Provisoristerne ikke holde offentlige Møder i Kjøbenhavn, de bør heller ikke kunne gjøre det ude i Landet“. Da denne Skrivelses Indhold blev mig meddelt, troede jeg oprigtig talt ikke, at det var Alvor, men